

LBRIS

We know
books

miturile
nu
se ating

antonia elena bătulescu

smart
PUBLISHING

Verde

Verdele ăsta, cu adâncurile lui, îmi vorbește despre tine,
despre toate colțurile ascunse pe care le aveai,
despre toate umbrele în care te refugiai și mă lăsa
să te descopăr, dar fără niciun cuvânt,
pentru că doar verdele știe să fie acoperit, dar viu.

Cuprins

Nu îmi plac trandafirii.....	5
Lene de amor	6
Subsol.....	7
Telefon fix, sentimente pe ton ocupat.....	8
Perseide	9
Metroul pe care nu l-am prins.....	10
Respirație	11
Realitate	12
Invenții	14
Septembrie	15
August	16
Cuminte.....	17
Noi	18
Nebunie calculată	19
[din jurnalul unei femei liniștite]	20
Și insectele au suflet	21
Nepotrivit.....	22
Încercări	23
Cvartă	24
Tur (ne)ghidat.....	25
Ediție limitată	26
Vizită suspendată.....	27
D(in) cușcă	28
Ritm obișnuit.....	29
(In)corectitudine	30
Vreau să evadez din paradis.....	31

Bestii convertite	32
Nu îmi e frică de întuneric	33
Epavă	34
Cele șapte femei	35
Bibelou spart	36
Realitate alternativă	37
Absent motivat	38
Fantoma din bucătărie	39
34	40
Dovezi	41
Dragoste pe fundal de mașină de spălat	42
Deraijați	43
M4	44
Indiscret	45
Fundătură	46
Rugăciune expirată	47
Înghițată cu aromă de lavandă	48
Completă	49
Anatomia căderii	51
Camera în care am fost alta	52
Monstru domestic	53
Golul plin	54
Bucur(ęști)	55
Știam	57
Trenul staționează la linia 9	58
Casa de sticlă	59
Te-am visat pe lângă Cișmigiu	60
Modern	61
Căldură de oameni	62
Ianuarie	63
Deconectat	65

(Ne)cunoscuta	66
Aberație?	67
Noiembrie	68
Liniște la etajul unu	69
Supraviețuire	70
Viața între două alarme	71
Oameni de duminică	72
Despre a trăi	73
Febril	74
Misiune (ne)așteptată	75
Reconfigurare traseu	76
Absurd	77
Final	78
Păsări	79
Verde	80

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂTULESCU, ANTONIA ELENA

Miturile nu se ating / Antonia Elena Bătulescu. - București :
Smart Publishing, 2025

ISBN 978-606-068-083-3

821.135.1

Copyright © 2025 Antonia Elena Bătulescu
Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-068-083-3

București 2025

Nu îmi plac trandafirii

Mi-ai adus trandafiri. N-am știut dacă să râd
sau să te iau de bărbat.

Mi-ai zis că sunt frumoasă „ca pe vremuri“.

Aveam 21 de ani și credeam că viața nu o să înceapă fără tine.

A început. Și tu ai rămas în spatele vitrinei cu flori,
într-un colț de memorie unde nu plouă niciodată.

Ai avut dreptate. Eram frumoasă.

Dar n-am fost destul de tristă cât să rămân.

Lene de amor

Ți-aș fi spus: „hai să nu facem nimic azi“.
Și-am fi stat pe canapea,
tăcuți, cu picioarele încălcite,
cu liniștea ca o pătură subțire,
fără să trebuiască să fim
altceva decât suntem.
Poate ți-aș fi citit o poezie,
poate mi-ai fi răspuns cu un oftat adânc,
și eu aș fi știut că mă iubești.
Fără să zici nimic.
Doar pentru că erai acolo
și nu voiai să fi nicăieri altundeva.

Subsol

Mi-am făcut o cameră în mine
unde nu intră nimeni.
Nici tu.
Nici vocile care mă cer să fiu altceva,
mai blândă, mai caldă, mai puțin eu.

Acolo stau desculță,
cu ceaiul fierbinte în palme
și cu liniștea lipită de tâmplă
ca un bandaj după o operație lungă.

Nu mă mai deranjează că lumea
bate în ușă cu tobe.
Las gălăgia afară,
ca pe un câine ud,
și închid totul cu cheia.

Pentru că uneori
singurătatea nu e lipsă –
e lux.
E aer curat după prea mult parfum ieftin.
E piele care nu mai tremură sub altă mână.
E cuvânt care nu mai cere răspuns.

Telefon fix, sentimente pe ton ocupat

Îți știam vocea de la capătul firului
ca pe o poezie recitată la serbare.
Sunai rar. Dar când o făceai,
îmi opream respirația și bricheta de la aragaz.

Am vorbit despre nimic, despre timp, despre nimeni.
Până într-o zi, când n-ai mai sunat.
Tata a scos telefonul din priză,
iar eu am crescut fără să mai spun „alo“.

Perseide

Am văzut-o,
tăindu-mi retina ca o lamă,
steaua aceea
o picătură de sânge cosmic,
prăbușindu-se în aerul cald de august.

Nu trebuia să-mi doresc nimic,
știam că dorințele adevărate
au colți și măduvă și miros de lut jilav,
dar m-am aplecat în mine
ca într-un puț fără fund
și te-am găsit acolo.

Steaua a căzut.
Poate în altă galaxie a devenit miriapod sau lampă de birou,
dar eu am rămas cu tine,
și cu dorința mea interzisă,
care-mi roade interiorul
ca o fotografie uitată în ploaic.